

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

13. Domus mea domus orationis vocabitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

fac, bene prosperare, benedictus qui venit in nomine Domini. An illic sensus erit; Rami salicum bene prosperamini? Denique docere eos debuit Catholicae Ecclesiae sensus, quae in sacratissimo trisagio hanc vocem usurpat, *Osanna in excelsis*. An ibi quoque dicent, *Osanna* significare ramos salicum? Sed vno argumento mouetur ille. *Viriosa* (inquit) *haec esset locutio, & qua nullum congruentem refert orationis sensum, Salua quaso filio David*. Nisi dicere velimus esse hebraismum, idemque sonare, ac si diceretur, *Salus nostra à filio David*, ut notat Ioan. Drusus de voc. hebr. noui test. cap. 19. Haec ille. Sanius certe & magis sobria haec esset Drusi expositio, tamen apertè falsa iuxta literam hebraeam: quum vocibus illis, *Filio David*, non beth, sed lamed praepōnatur. Sed docere hunc nouum Scriptorem potuit solus Cornelius Iansenius, hebraismum quidem hic esse, sed longè alium propter praepositionem lamed, quae non à, vel ab, ut beth, sed ad, vel in, significat: quae etiam praepositio tamen propriè est nota datiu casus, est tamen nonnunquam nota accusatiui, ut exemplis probat ex Iud. cap. 7. ver. 2. & 2. Reg. 10. ver. 11. Sensus ergo proprius & iuxta hebraismum literalis est, *Saluum fac quaso filium David*. Precatur quippe populus Christo, quasi nouo Regi & Messiae expectato, salutem & prosperitatem à Deo. Eadem quidem vox in festo tabernaculorum quando etiam rami palmarum circumferbantur, à Iudaeis usurpata fuit, clamantibus *Osanna in excelsis*. Sed ipsos ramos suos, quos gestabant, hac voce compellasse, aut illos inclamasse, planè ridiculum est. Vox quippe illa ad singulas petitiones succinitur, ut nos in Litanis nostris reperimus, *Miserere nobis, vel, Ora pro nobis*.

13. *Domus mea domus orationis vocabitur.*

Quum haec Christi verba rectum & proprium templorum usum (quibus & Christiani carere non possunt, ubi pax Ecclesiae iuta & acies ordinata conspicitur) manifestè describant, loca videlicet esse vni Deo consecrata (ideo enim *Dei domum* vocat Propheta quòd Iudaei conueniebant) & ad Dei cultum specialiter ordinata (*orationis quippe voce*, ait ipse hoc loco Caluinus, *totus Dei cultus à Propheta notatur*) qui & precibus & sacrificiis imprimis constat; voluit vno verbo Caluinus Christianorum templis hoc totum eripere, suumque obiter venenum inspergere. Ait enim, *Hodie quanquam ad sacros conuentus agendos templis utimur, diuersa tamen est ra*

est ratio, quia ex quo exhibitus est Christus, nobis externa & umbratilis eius imago minimè proponitur, sicut olim Patribus sub lege. Hæc ille. Verum quidem est, umbratiles illas Christi imagines, vitulorum & hircorum victimas, panes propositionis, & asseruatum Manna, in nostris templis non proponi: sed quia templa quoque nostra, Deo Deique cultui, precibus, sacrificiis, sacramentorum administrationi, ac demum verbi prædicationi destinantur & consecrantur, planè hac ex parte eadem illorum ratio est: *Domus Dei & Domus orationis* non secus sunt, quàm templum Iudæorum. Imò tanto excellentius hæc sunt, quanto magis non umbræ aut imagines rerum, sed res ipsæ olim adumbratæ in illis exhibentur. Quomodo autem templa Christianorum sunt verè domus Dei, & domus orationis, in utroque Promptuario explicatum dedimus: contra Calvinum, in Catholico; contra prophanatores malos Christianos, in morali: in Dominica nona post Pentecosten, ad hæc eadem verba.

Templa nostra domus orationum non secus quàm olim.

21. *Si habueritis fidem & non habitaeritis, non solum de ficulnea facietis, sed & si monti huic dixeritis, Tolle & iacta te in mare, fiet.*

Placuit admodum Caluino hæc Christi doctrina, & pro speciali sua commentitia fide, & certitudine salutis imaginaria, qua ad certam suam perniciem mitificè se oblectant hodie hæretici, locum accommodatissimum sese natum ratus, sic in hæc verba scribit. *Hic locus ad vim naturamque fidei exprimendam insignis est, nempe quòd certitudo sit in Dei bonitatem recumbens, qua dubitationem non admittit. Neque enim alios credere agnoscit Christus, nisi qui indubiè statuunt Deum sibi esse propitium, nec hesitant quin daturus sit id quod petunt. Unde perspicimus quàm diabolico figmento fascinati sunt Papista, qui fidem dubitationi permiscunt, imò stulta præsumptionis nos insimulant, si de paterno Dei erga nos favore persuasi coram ipso sistere nos audemus. Hæc ille. Ne fatius impostor mera fallendi & cauillandi libidine ductus, imperitum lectorem ludificat, & veritati insidias struit. Ipsemet enim non ignoravit Calvinus vana & mendacia esse quæcunque hinc scripsit. Ipsemet non ignoravit, vim naturamque fidei, à qua fideles dicimur, qua iustificamur, quæ ad salutem necessaria est, hoc in loco à Christo non describi, l.*

Certitudo salutis Calviniana refellitur.

Mendacia Calviniana.